

Ma tahan siin weel ühe pea niisamafuguse tüki mustlaste tembusi rääkida, muud kuid see wähe on wähe, et mustlased oma isa tahtsiwad ära-  
 uputada, kes ka õnneks weel peastetud sai. Lugu oli nõnda: Teekäijad nägiwad mitu mustlast jõe peal jõe sisse anku raijowad. Maad läksiwad lähemale ja nägiwad, et üks wanamees nende ligidal jõe peal istus ja nuttis. Muist mustlasi raijusiwad anku, muist kõlistasiwad wanu hobuse raudu ühte teist vastu, mis kiriku kellasi pidi tähendama. Teekäijad küsisiwad: „Mis te'e teete siin?“ Nemad kostisiwad: „Wanale ei suuda enam käia; tahame teda Kristuse kaane alla panna!“

Mehed wõtsiwad wanamehe nende käest ära ja wiisiwad oma küllasse, kus ta mitu aastat weel olla elanud ja suwel karjas käinud.

**Mis on kõigekestem surm sellele, kes surma kohtu all?**

Mõie päiwil ei ole kohtumõistjad mitte enam nii usinad kurjategijaid surma mõistma, aga enne-  
 müiste oli lugu teisiti; seal seisis iga silmapilk kurjategijal kirwes kaela peal ehk wõllas walmis, ega aitnud sellele vastu ükski nõu ega pahwed.

Üks niisugune, kes enne oma isamaale palju head oli teinud, sai ühe suure süü pärast surma

mõistetud. Aga et kuningas teda siiski armastas, andis ta temale luba walitseda, kuidas ta kõige ennemiine surra tahaks. Kohtu wanem tuleb wangis-  
 torni süüaluse juure ja ütleb temale: „Kuningas tahab teile armu üles näidata ja annab teile walitseda, mis sugust surma teile saab tehtama: tahate oma keha ratta peal lasta ühest ärawenitada, siis saab see siindima; tahate ennaft wõllasse tõmmata lasta, siis saab see siindima; wõl ehk tahate roti kibwti sisse wõtta, siis saab see teile ka lubatud. Ühel wiisil peate ikka surema!“

See peale wastas süüalune: „Seda ma tean küll, et ma surema pean, aga ratta peal wenitamine on pitkaline ja inetu surm ja ülespoomine tuule käes rahutu surm. Mõttidega pole ma ilmaški jõbryst pidanud, et ma nende toitu peaksin sööma. Seepärast olen ma ikka uskunud ja usun praegugi, et wanaduse surm kõige rahulikum on ja et mul luba walitseda on kuninga poolest, siis ei walitse ma muud kui seda.“

Ta jäi oma soowimise juure, kuni teda wangitornist wälja lasti ja nii kaua elas, kuni wanaduse surma ilma kohtu mõistjate abita ise ärasuri: Sest kuningas ütles: „Ma olen kord oma sõna annud ja ei taha seda mitte kõige maailma naeruks tagasi wõtta.“